

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: VENEDIG

Citation: Claussen, Sophus: "VENEDIG", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 128.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen05val-shoot-workid66881.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

VENEDIG

Man kommer til Venedig ad en Jærnbanebro
- en By i Lagunen, som aldrig gaar til Ro.

Der findes ingen Maager. En kurrende Sky
af Duer bedækker den vognløse By.

Af alle de Kvinder, som i Venedig bo,
gaar de halve med Tøfler og de halve med Sko.

Hvis du er velbeslaaet og ikke altfor bly,
hver eneste Aften kan du have en ny.

Og de, som kun har Tøfler, har om Skuldren et Sjal.
Men de fleste har en Elsker og desuden en Gemal.

Man hører i Venedig for hvert et Skridt, man gaar,
en Gondolieres Tilraab: *La gondola, signor?*

I Følge med to Landsmænd jeg kom der som Gæst.
Den ene var en Købmand, den anden var en Præst.

Vor Købmand steg i Baaden og skyndte sig at bé'
om at blive roet hen, hvor de smukke Piger lé.

Der stod vi andre flove og vidste ikke Raad,
indtil Pastoren vinked ad den følgende Baad.

129

Vi sejled til den Ø, hvor de døde har Plads,
og til en anden Ø, hvor der pustedes Glas.

Min Præstemand var frisk og fornuftig hans Snak.
"Der smider han sit Hjærte i den store Kloak.

"Jeg kendte som ung saa mangen fiffig Ka'l,
der dog kom til kort i en mudret Kanal,

"men leved længe efter og troede, ja mindst,
at have vundet Livets allerstørste Gevinst."

... Man hører i Venedig for hvert et Skridt, man gaar,
en Gondolieres Tilraab: *La gondola, signor?*

Man tror, Venedigs Nætter bliver tilbragt med at ro
og beruse sig i Vand under Sukkenes Bro.

Ak nej! Naar Stadens Skønne forelsker sig saa let,
vil de drikke fyldig Vin og vil spise sig mæt.

Da ler de højt og følger, saa langt som du vil.
Uden Serenader har du vundet dit Spil.

Som trinde Pælemuslinger gror paa deres Pæl,
saa gror Venedigs Skønne: de fleste mangler Sjæl.

Det hele Venedig er dog en sær Butik,
et Dukkeskab med Skuffer og blank Mosaik.

130

Og da jeg gik derind, fik jeg en Trylledrik.

Det bugter sig i Gange, hvor man kan løbe vild.
Det er en Klynge Slinger, som udspyr Sol og Ild.

Det er Medusas Hoved ... se nærmere til!

Medusas Datter aabned vor Købmand sin Mund.
Der findes ingen Blomst i Venedig som hun.

Der findes mange Flaner, som tager lange Skridt
og som i Raahed - ritsj! - gaar tyve Mil for vidt,

men ingen som hun, der har stille sat sig hen
med sin lille trange Mund for at opæde Mænd,

som sidder med sin Attraa saa feberagtig stum
og giver Mandens Tanker des vildere Rum.

Det ligner Svangerskab - dog nej, hun fødtes gold.
Hun er Medusabilledet paa Byens blanke Skjold.

Jeg gad se Venedig paa en Festdag,
naar alt, hvad den rummer, tropper sammen
og rejser sig for vildt at sprænge Rammen,
Venedig er den underligste Verden.

Jeg gad se Venedig i dens Storhed.
Denne Stad - er den bygget paa Pæle? -
giver Storhed selv dem, der mangler Sjæle,
og har Vand til at slukke store Flammer.

131

Venedig er en Verden for sig,
organisk, et havomslynget Hele.
Jeg gad se dens splidagtige Dele
hylende - en Kampdag, en Festdag.

Og jeg tror, at de vilde klinge sammen,
og i Luften vilde Duerne sig parre.
Og Venedig vilde le ad alle Narre,
som ikke var født i Venedig.

Der findes her i Verden saa mangen fiffig Ka'l,
der er kommen til kort i en dyndet Kanal.

Det gik mig som Præsten: jeg turde ikke bé'
om at blive roet hen, hvor de smukke Piger lé.

Man førte os til Øen - de dødes Hvileplads!
og til en anden Ø, hvor der pustedes Glas.

Er jeg som denne Præst? Er mit Liv halvt forbi
og rinder kun i Draaber, som jeg gør til Poesi?
(jeg har kun mit poetiske Glaspusteri)

og kan jeg ikke føle, som andre, Fryd og Mén?
- da ro mig bort til Øen med de mange hvide Sten.
Dér er, selv i Live, mit rette Land og Len.

Men jeg er varm. Jeg mærked min Styrke i Behold,
da jeg saa' Medusas Hoved paa Byens blanke Skjold.